

А оная пръчка отъ звезди, това е тоягата на св. Ивана. Той я захвърлилъ веднѣжъ отъ ядъ подиръ колата, и така си останала на небето.

Разсърдилъ се, че всички тръгнали съ колата на сватба, а пъкъ него не почакали, и трѣбвало да крета отподире пешкомъ.

Така ни разказваше стариятъ овчаръ.

Но има хора, които разглеждатъ нощемъ звездитѣ не съ своитѣ собствени очи, които не виждатъ много надалече, а съ особени дълги тръби, вжтре съ увеличителни стѣкла. Тѣзи тръби се наричатъ „телескопи“. Съ тѣхъ се вижда много надалече, и звездитѣ като че ли се приближаватъ до насъ сами, за да ги разгледаме по-добре.

Тѣзи хора сж учени и тѣ ни разказватъ съвсемъ друго нѣщо за звездитѣ. Тѣ не сж малки точки, а голѣми кръгли тѣла, нѣкои дори много, много по-го-лѣми отъ нашата земя.

Звездитѣ сж толкова надалече отъ насъ, че, за да стигнемъ до най-близката отъ тѣхъ, трѣбва да пжтуваме по небето съ най-бързия тренъ хиляди и хиляди години.

За това звездитѣ ни се струватъ толкова малки и сякашъ примигватъ на небето.

Благодарение на телескопа, ние можемъ да разгледаме доста добре много звезди, да видимъ, какво има по тѣхъ, какъ сж направени тѣ.

Какво се вижда съ телескопа по небето, ще научимъ следния пжтъ.

Онѣзи наши читатели, които се интересуватъ отъ нѣкои нѣща, що виждатъ по небето, могатъ да запитатъ съ едно писмо.

Ако пъкъ въ тѣхното село или градъ има интересни разкази за звездитѣ, могатъ да ни ги съобщятъ, за да помѣстимъ най-интереснитѣ отъ тѣхъ въ сп. „Детски свѣтъ“.

З. Добромирова